

Светослав Минков

Изготвил:Иван Василев Иванов

15 СОУ „Адам Мицкевич“
у-к от 12^б клас № 12

Светослав Минков е роден през 1902 г. в Радомир - умира на [22 ноември 1966](#) г. в [София](#)

. Средното си образование завършва в София. Последователно учи във военно училище в Австрия, следва славянска филология в Софийския университет, Търговско-стопанска академия в Мюнхен. Работи като библиотекар, книговодител, дипломатически служител, редактор в различни издания и издателства. Писателят има възможността да пътува в редица страни на Европа, Азия и Лотинска Америка. Получил солидно образование, добил разностранна куртура, Минков е от най-ерудитаните български писатели. Неговото творчество не е особено богато като обем, но е богато на идеи.

Първата си творба, озаглавена "Биномът на Нютон" ,Светослав Минков публикува в списание "Българан" през 1920 г. Ранното му творчество се характеризира с подчертан интерес към страшното, демоничното, призрачното. В неговите разкази смъртта е въздесъща сила, а животът е само "игра на сенките", както е и заглавието на един от неговите сборници. Героите на тези творби са обитатели на странни хотели, домове, гробища. Чрез "страшните" места и демоничните опасности писателят се стреми да внуши идеята за преходността на съществуването, за липсата на истински смислени основания в делника. Героите са движени от неосъзнаваните импулси на психиката, техният душевен живот е подвластен на странни желаниа и видения. До голяма степен те са рожби на предварително изградена авторска теза. Неслучайно интересът към тези герои и сюжети,почерпани главно от чужди автори, бързо секва.

Към края на двадесетте години Минков се преориентира към един по-друг тип разкази. Той изоставя своите ранни "страшни" творби, започва да иронизира демоничните герои и сюжети. Показателен за това е разказът "Къщата при последния фенер", където е4 развенчан митът за призраците. Погледът на учения е прогонил и последния призрак от

ТОЗИ СВЯТ.

В сборниците си от този най-продуктивен творчески период писателят се утвърждава като изобразител на един механизирани, лишен от духовност живот. Като символ на този живот Минков най-често използва Америка и американската действителност. Човекът тук и станал послушно оръдие на силите на техниката и научните открития, той не притежава собствената духовна същност. Тази авторова позиция обяснява защо един от сборниците се нарича "Автомати". Това заглавие препраща към автоматизирането на реакциите и на човешките отношения. Така писателят сменя посоката на своите предупреждения. Ако в началото на творческия си път се занимава с всемогъществото на смъртта, то сега той изследва "всегомъществото" на бездуховността. Автоматът става символ на човека без своя воля, без свои мисли, без свой собствен живот.

В друга част от разказите си от тридесетте години Минков изследва човешкото всекидневие. Той се интересува от скуката в един по-широк план - като невъзможност да се изживее смислено животът. Тук той следва голямата традиция на европейската литература - темата за така наречения малък човек. Това е обикновеният, неизвестен човек, който е изцяло зависим от прищевките на действителността. Лишен от каквато е да е творческа енергия, той доживява дните си в безсмислени занимания в безсмисления делник.

Със своите творби Минков се утвърждава и като един от първите значими представители на фонстатичното в българската литература. При него фонстатичните елементи са подчинени предимно на едно изобличително изображение. Затова може да се говори за единство на фантастично и сатирично в неговите творби. Фантастичните елементи са "декорът", на който се обсъждат нравствените опасности на "модерните времена".

Светослав Минков е творец, тревожно вгледан в основните принципи, на които се гради съвременната цивилизация. Неговият смях е пречистващ, на и придупреждаващ.

Братът на Светослав Минков – Иван Константинов Минков (08.02.1893г. София - 20.04.1925г. София) е много интересна личност смятан за терорист и отговорен за атентата в църквата „Света Неделя“. Член на БКП от 1919. Завършва военното училище в София. През Балканската война е командир на втора Скопска дружина от Македоно-одринското опълчение и проявява изключителна храброст в боевете при

Шаркьой. През Първата световна война е летец и достига до чин майор. От 1920 е съредактор на в. "Народна армия". През 1921 е в Москва за участие в III конгрес на Коминтерна и се обучава в минноподривно дело. За добрата си военна подготовка е привлечен в ръководството на Военната организация на БКП (т.с.). След Витошката нелегална конференция на БКП (т.с.) е един от ръководителите на Военната организация и помощник на Коста Янков, отговарящ за въоръжаването. Има литературни заложи, свири на цигулка и композира. Автор е на музиката към Вазовото стихотворение "Новото гробище над Сливница". След атентата в църквата "Света Неделя" където е един от организаторите, Минков е обграден от полиция в квартира на ул. "Искър" 60 в София, където се самоубива.